

— Защо сте така огрижени? — извикалъ горделиво той.

— Погледни, погледни, какво чудовище ни заплашва! — извикали разтрепериани всички.

Врабчо видѣлъ страшилището и силно се изсмѣлъ. Слѣдъ малко хвъркналъ високо надъ чудовището, завъртѣлъ се нѣколко пѣти и слѣзълъ по близо до него.

— Ахъ, ахъ! . . . грабна го! . . . извикали уплашено другитѣ врабчета.

Храбрецътъ се върналъ и радостно казалъ:

— Страшилището нѣма глава!

— Какъ нѣма! . . . Какъ нѣма! . . .

— Да, нѣма!.. Той има само шапка и брада! Всички се очудили. На нѣкои даже станало още по-страшно.

— Елате съ мене, другари! Не бойте се! . . .

Врабчо полетѣлъ и кацналъ на шапката. Другитѣ врабчета не мръдвали отъ страхъ.

Храбрецътъ се навелъ и почналъ да скубе брадата на страшилището. Послѣ се пѣхналъ въ рѣжава, отъ тамъ кацналъ на тоягата и високо извикалъ:

— Елате, другари! . . . Не се страхувайте! . . . Това не е човѣкъ, а *чучулъ*! . . .

И всички отишли при героя. Изскубали брадата на страшилището, съдрали дрехата му и махнали грозната шапка.

Слѣдъ като похвалили юначеството на другаря си, тѣ се нахранили съ сладкитѣ сѣмена на конопа.

